

Geen Tijd Voor Spijt

Het verhaal van
**Jeroen
Camerlynck**
aka

FLEDDY MELCULY

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

'Ik leerde Jeroen kennen toen ik negentien was en hij in een bandje speelde. Drieëntwintig jaar later wordt een anonieme tête-à-tête op restaurant steeds moeilijker en moet ik hem met vele fans delen. Ik heb alles van op de voorste rij meegemaakt, in goede en in kwade dagen. Het is erg mooi te zien hoe hij zijn dromen waarmaakt.'

– Sara Janssens, zijn vrouw

INHOUDSTAFEL

9	Inleiding	191	2019: bigger & better
15	Stalle	197	Sabbath Fleddy Sabbath
27	The '90s were so much better	205	Fleddy en Flanky
33	Aardrijkskunde	209	Helemaal klaar voor niks
37	Noodzakelijk kwaad	217	Alles werd stil
41	Grijs	223	...And Just Niks For All
47	Veel dreadlocks	231	Joris
51	De Fanfaar	233	We kunnen weer
73	Urbanus (en De Fanfaar)	237	Coffin Feeder
85	De Raven Komen	241	Angel Crew
91	...en toen werd Fleddy geboren	243	Fleddy, de Antichlist
105	Bam!	257	De bandcoach
113	Sell out	263	Weg
121	Helgië	279	Alles door elkaar
159	De internetspeeltuin	285	Jusqu'ici tout va bien
163	De Kerk van Melculy	291	Merci
181	Nirvana		
185	Ik zei maar ja		

INLEIDING

Een boek, dus. Hoe begint ge daar eigenlijk aan? Heb ik wel genoeg te vertellen om een boek te vullen? Een boek van 30 pagina's is maar belachelijk natuurlijk... Is wat ik te vertellen heb wel boeiend genoeg en is er überhaupt iemand in geïnteresseerd? Ben ik wel bekend genoeg om zoiets te doen? Sommige mensen wachten tot hun zestigste of zeventigste om hun verhaal te vertellen. Moet ik misschien nog wat wachten?

Je leest het al, ik heb het zelfvertrouwen van een verfrommeld washandje. Dat is altijd zo geweest en de laatste jaren is dat enkel maar verergerd. Je had waarschijnlijk verwacht dat ik enkel maar een fars en luid bakkes heb, maar helaas. Je zou denken dat met succes je zelfvertrouwen zou groeien, maar bij mij is niks minder waar. Ik ben in mijn hoofd nog altijd diene kleinen dikken die een heilige schrik heeft om uitgelachen of gepest te worden. En ik vind dat eigenlijk maar goed, want dat houdt me nuchter en met mijn voeten op de grond. Ook de constante drang om als artiest altijd maar vooruit te willen kijken (te weinig stilstaan bij wat je nu aan het meemaken bent; constant vooruitplannen naar volgende stappen), laat me niet toe om alles met een chille bril te bekijken. Het is nooit genoeg. Het heeft een coronapandemie nodig gehad voordat ik rustig kon achterom kijken en met open mond stond te overdenken wat ik de afgelopen jaren allemaal had meegemaakt. Mijn vrouw heeft er een hobby van gemaakt om mij te verplichten af en toe eens niet te werken én eens positief te zijn. En dat voor iemand die op z'n platen meermaals de term PMA (Positive

Mental Attitude) heeft bovengehaald (en zelfs op zijn lijf getatoeëerd heeft staan). Logisch dus, eigenlijk...

De kans is groot dat je dit boek hebt opgepikt omdat je fan bent van Fleddy Melculy. In dit boek vertel ik het complete verhaal van hoe ik tot Fleddy Melculy ben gekomen en wat er nodig is geweest om Fleddy Melculy te worden. Het is een project dat ik zonder veel nadenken uit mijn duim heb gezogen, dat vrijwel meteen ontplofte en een groot succes werd. Fleddy Melculy is een mooi rock-'n-roll-verhaal en heeft een parcours afgelegd waar elke muzikant, artiest of band van droomt. Alles ging vanzelf, met alle gevolgen van dien. We hadden plots heel veel fans, werden op handen gedragen en hebben zelfs levens veranderd met onze muziek. We hebben zoveel mensen leren kennen die voor ons ondertussen heel veel betekenen. Van fans tot medewerkers tot collega-muzikanten en -bands. Wie had ooit gedacht dat we hiermee op het podium van Werchter zouden geraken? Of vier keer Graspop Metal Meeting? Of drie keer Pukkelpop? Of Pinkpop? Wie had ooit gedacht dat er van *Helgië* meer dan tienduizend exemplaren zouden verkocht worden in België, waarvoor we dan een gouden award hebben gekregen? Ik kan zo nog even doorgaan, maar you get the point: Fleddy Melculy heeft ons zoveel kansen geboden waardoor we supercoole dingen hebben meegemaakt. Het was een poort naar nog meer vette shit.

Fleddy Melculy heeft ook deuren open gestampt voor andere bands. Plots hadden grote belangrijke boekingskantoren wél weer interesse in Belgische metalbands. We creëerden podiumkansen en brachten het genre weer onder de aandacht in de nationale media. Maar veel mensen hadden hier blijkbaar een probleem mee. Nooit had ik verwacht dat onze band ook zoveel haat zou genereren. Niet alleen omdat de band er plots was en heel wat andere acts qua aandacht het nakijken gaf, maar ook om 'wat' het was: hardcore metal met funny teksten in het Nederlands. Omdat dat zo nieuw was, hadden heel wat mensen het er moeilijk mee. En ook: waarom krijgt die band alle aandacht en de mooiste podiumplekken en *ónze* band die al tien jaar aan

de weg timmert, niet...? We werden ook afgezeken door bands met naam, puur uit jaloezie. Mensen die cowboyverhalen de wereld in slingerden over ons. Allemaal bullshit. Doorheen de jaren kwamen we zelfs te weten dat bepaalde bands, als we samen op een affiche stonden, extra paardenmiddelen bovenhaalden omdat ze schrik hadden dat we alles, iedereen en vooral hun band zouden wegblazen. Dat ik Fleddy de wereld instuurde, zogezegd als superheld die de metal moest komen redden in opdracht van de geest van Pantera's Dimebag Darrell Abbott, hielp natuurlijk niet veel. Ik heb het allemaal ook wat zelf gezocht. Ik kan nu nog steeds ergens binnenkomen en het gevoel hebben dat mensen naar me staren met een hartstochtelijke haat in hun ogen, gewoon om muziek die ik gemaakt en uitgebracht heb, puur om me te amuseren. Het heeft mijn fun uit de metalscene er voor een stuk uitgezogen, want ik trek me zulke zaken veel te hard aan. Het gevoel dat ik vroeger zo hard had, van 'ik voel me thuis' op pakweg een random metalshow, is voor een groot stuk aan diggelen geslagen. Meestal is het iets wat gewoon in mijn hoofd zit, maar ik heb een olifantenvel gekweekt en aanvaard dat als je op zo'n level bekend bent, de haat er gewoon bij hoort. Ze zeggen dan altijd dat je goed bezig bent, maar dat wil niet zeggen dat je gevoelloos bent als je voor de zoveelste keer shit over je hebt gehoord.

Het beste van alles is eigenlijk dat Fleddy Melculy een spiegel voorhoudt waar mensen zich kunnen bij verslikken. Meer dan één keer heb ik reviews gelezen of opmerkingen gekregen die me duidelijk maakten dat niet Fleddy, maar de interviewer of recensent van geen hout pijlen wist te maken. In *Dansende Beren* stond een recensie van een show midden 2024.

Je kan Fleddy Melculy altijd beschuldigen om net iets te 'cringe' te zijn, maar door de manier waarop ze het vol overgave en kracht brengen, blijkt die kritiek niets meer dan jaloezie...

Tja, sorry, maar dat zegt meer over wie dit schrijft dan over ons... Maar het is niet erg hoor, *Dansende Beren* schreef ook ooit dat we misschien wel

de vetste breakdown ooit hebben gemaakt. Ook overdreven, maar dat is wel leuk om te lezen.

Ik kan nog één iets met zekerheid zeggen: wat ze succes noemen, is een harddrug. Je wil altijd maar meer en bent na een tijdje niet meer content met wat je hebt, al ben je met heel mooie dingen bezig. Het schippert tussen een drang om creatief te willen zijn, nieuwe dingen te willen maken en gehoord te willen worden. De honger naar applaus en geschreeuw van het publiek is zoals een heroïneverslaving (denk ik!). Het mooiste wat je als artiest kan krijgen, is dat er iemand tegen je zegt dat je muziek hem of haar geholpen heeft. Dat geeft een fantastisch gevoel, want die persoon heeft hetzelfde aan je muziek, net als jijzelf die muziek gemaakt hebt als uitlaatklep. Ik weet trouwens ook nooit wat terug te zeggen als iemand mij zijn verhaal doet. Letterlijk sprakeloos. Als je mij tegenkomt en ik sta met mijn mond vol tanden, now you know why. En nog een keer bedankt!

In dit boek zal je lezen van waar ik kom en schets ik de weg die ik heb afgelegd tot wie ik nu ben. Iemand die zichzelf artiest kan noemen en daar zijn brood mee verdient. Niet evident, dat besef ik maar al te goed. Dat ik eerst een deur of duizend tegen mijn smoel heb gekregen alvorens succes te hebben met een band, hoorde er ook bij en zal je in dit boek kunnen lezen. Gratitude is iets dat ik te over heb. Ik zal nooit vergeten van waar ik kom. Van GREY naar De Fanfaar en zo naar Fleddy Melculy en andere stuff die ik vandaag doe. Doorheen de jaren ben ik altijd in contact geweest met bands en muzikanten. Beroepsmatig eerst als organisator van rockwedstrijden of -events, later als beroepsmuzikant. Ik ken het podium dus ook van langs achter, links, rechts, zelfs onder. Ik heb het altijd heel belangrijk gevonden om bands te helpen, wegwijs te maken en podiumkansen te creëren. Met dit boek vertel ik mijn eigen verhaal, hoe ik geraakt ben waar ik vandaag sta, met alle ups en downs die erbij horen. De muziekindustrie is een harde wereld waarin er van alles gewoon niet klopt. Kwantiteit gaat al lang boven kwaliteit, zowel bij labels, boekers als

tegenwoordig bij bands zelf. Een goed marketingplan is belangrijker dan een goeie song maken en die aan de mensen te laten horen. De massa leest ook enkel wat er hun voorgesteld wordt, dus een journalist of fotograaf kan nog altijd bepalen wie ze naar voren pushen of niet. Strooi daar nog wat vriendjespolitiek bij en je weet hoe vuil die hele shit kan worden. Een evolutie die altijd maar enger wordt. Het is nooit anders geweest, maar het is nog nooit zo erg geweest. Fans liegen echter niet. Als ze massaal naar je shows komen en je populariteit toeneemt, kan niemand nog je succes ontkennen en dat hebben we bewezen. Ik mag mijn twee pollekes kussen dat ik met heel wat toffe mensen werk, zowel voor als achter de schermen. Maar het hele showbizwereldje doet me meer en meer kotsen. Ik haat de bijbehorende 'ons kent ons'-cultuur want ik ben gewoon zo niet. Hoe ouder ik word, hoe meer moeite ik heb als er iemand, bijvoorbeeld op een of ander feestje of backstage, bij me komt staan en mij goeiedag zegt en een praatje maakt alsof die mij al tien jaar kent. Go fuck yourself. Soms heb ik zelfs zin om er helemaal mee te stoppen omdat ik me er veel te hard in opwind, maar mijn drijfveer is dat ik mijn eigen baas ben en aan niks of niemand verantwoording hoeft af te leggen. Ik wil nooit meer terug naar een van die bureaujobs die ik vroeger heb gehad. Ik voelde me er toen met de minuut ouder worden. Never go back, een motivatie die voor mezelf heel hard werkt. Ik heb de afgelopen 25 jaar zotte shit meegemaakt, maar heb ook serieus op mijn tanden moeten bijten, want de weg naar succes is niet altijd evident geweest. Het is een weg van keuzes en beslissingen geweest, van victorie en op uw bek gaan, van feest en miserie. Maar één ding weet ik heel zeker: ik zou alles gewoon opnieuw doen.

Om alles wat overzichtelijk te houden heb ik de verschillende projecten die ik doorheen de jaren heb gedaan in verschillende hoofdstukken gegoten, maar veel liep natuurlijk door elkaar. Onvermijdelijk maak ik hier en daar wat sprongetjes in de tijd. En hou zeker je smartphone of computer bij de hand, want veel van wat ik vertel vind je terug op Spotify, YouTube of gewoon op het web. Enjoy!

STALLE

Woensdag 30 mei 1979, 17u. Een mooi moment om geboren te worden, moest ik gedacht hebben, al weet ik daar zelf niet meer zoveel van. Ik werd in Wilrijk geboren, wat me dus technisch gezien een Antwerpenaar maakt (niet doorvertellen hé!). Mijn moeder, Milaine Goedhuys, is geboren in Borgerhout en woonde daarna in Edegem, en mijn vader Leo Camerlynck is getogen in het Brusselse Ukkel, waar mijn ouders vóór mijn geboorte al een jaar of drie getrouwd woonden. Mijn vader werkte bij de Brusselse vervoersmaatschappij MIVB als vertaler-tolk en later ook als persattaché. Mijn moeder stopte voor een aantal jaar met werken de dag dat ik geboren werd. Muziek was bij ons ruim aanwezig in het gezin. Mijn moeder was een sopraan en had een opleiding dictie achter de rug. Ze kon zo hoog zingen dat als er glazen op de tafel stonden, de kans groot was dat ze sneuvelden. Mijn vader speelde ook in een bandje, genaamd 'Den Druegen Heirinck' (De Droge Haring). Het was een zootje ongeregeld bij elkaar dat folkmuziek bracht. Ze brachten zelfs een plaat uit en gingen er geregeld mee optreden. Dat er aan die band van alles en nog wat rammelde, werd wel duidelijk uit de hilarische verhalen die hij erover vertelde. Ik heb nooit één noot muziek gehoord van die band maar ik weet wel dat de veel te grote broek van hun gitarist op het podium meermaals tot op zijn enkels zakte waardoor ze allemaal plat van het lachen lagen, en dat de violist tussen de flessen Geuze woonde. Van café-optredens waar van alles en nog wat misging tot succesvolle optredens in Frankrijk. Heel herkenbaar allemaal. Mijn vaders achterneven, die in Maldegem woonden en met wie